

Jerzy Cichomski

Pawłów, woj. chełmskie

Informator Archeologiczny : badania 14, 163-164

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

i ODZ w Warszawie. Pierwszy sezon badań. Zniszczone stanowisko kultury łużyckiej i wczesnośredniowieczne /VIII-X; XII-XIII w./.

Stanowisko usytuowane jest na zboczu i krawędzi prawego, nadzalewowego tarasu Bugu, bezpośrednio poniżej ujścia rzeki Mętnej, między Bugiem, a drogą Siemiatycze-Mielnik. Od wschodu ogranicza je zabagniona dolina Mętnej, a od południa dolina Bugu.

Podczas badań o charakterze sondażowo-weryfikacyjnym przebadano 81 m². Wykopy usytuowano w południowo-wschodniej części stanowiska, najbardziej wysuniętej w stronę ujścia Mętnej od Bugu. Pod warstwą ziemi ornej, w zasadzie pozbawionej zabytków, stwierdzono występowanie warstwy kulturowej zawierającej przemieszane materiały ceramiczne i krzemienne z różnych okresów. W wyżej położonych partiach, nachylonego ku południowemu wschodowi zbocza, materiały zabytkowe nie występowały.

Wśród znalezionych zabytków znajdują się: drapacz krzemienisty, fragmenty ceramiki kultury łużyckiej oraz ceramika wczesnośredniowieczna. W grupie ceramiki wczesnośredniowiecznej występują zarówno okazy słabo obtaczane i profilowane, grubościenne z gruboziarnistą domieszką schudzającą, jak i fragmenty zdobione ornamentem rytym, obtaczane całkowicie, cienkościenne z dobrze ukształtowanym wylewem.

Pierwszą grupę ceramiki wczesnośredniowiecznej datować można między VIII a X wiekiem, drugą zaś na XII-XIII wiek.

Badania prawdopodobnie będą kontynuowane na części stanowiska odsuniętej od południowego zbocza tarasu.

PAWŁÓW
woj. chełmskie

PP Pracownie Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Lublinie

Badania prowadził mgr Jerzy Cichomski.
Finansował WKZ w Chełmie. Pierwszy
sezon badań. Grodzisko wczesnośrednio-
wieczne /X w./.

Grodzisko znajduje się na gruntach wsi Pawłów, między kolonią Lipówki, a wsią Kanie. Leży na podmokłych bagnistych łąkach. Obiekt posiada dwa wały ziemne. Zewnętrzny w kształcie elipsy o wymiarach 125 na linii NS i około 100 m na linii WE. Ma wysokość około 1,5 m i szerokość 10 m. Wał wewnętrzny tworzy zamkniętą linię o wymiarach 50-60 m. Po zewnętrznych stronach wałów istnieją fosy. Założono sześć wykopów - trzy na wałach, trzy na majdanie. Nie stwierdzono dodatkowych umocnień wałów. Na majdanie nie odkryto

żadnych śladów obiektów mieszkalno-gospodarczych. Uzyskany materiał ruchomy to jeden ułamek ceramiki, który nie pozwala na pewne datowanie. Jednakże na podstawie cech morfologicznych grodziska oraz kilku fragmentów ceramiki odkrytych w trakcie badań powierzchniowych można datować wstępnie czas użytkowania obiektu na okres przed X wiekiem.

Materiały znajdują się w PP PKZ Oddział w Lublinie.

Dokumentację przekazano WKZ w Chełmie.

PRZEMYŚL
ul. Rycerska

Muzeum Okręgowe
w Przemyślu

Badania prowadził mgr Andrzej Koperski. Finansował WKZ w Przemyślu. Piąty sezon badań. "Cmentarzysko staromadziarskie" z /X w./ i obiekty osady z okresu późnorzymskiego.

Stanowisko położone jest w dzielnicy Zasanie, na wyeksponowanym wycinku jednego ze wzgórz, po lewej stronie Sanu.

Odkryto dalsze dwa groby /nr 11,12/ stanowiące część cmentarzyska oraz 3 obiekty z osady.

Odsłonięte groby zlokalizowane były we wschodniej partii cmentarzyska. Zalegały tuż pod warstwą humusu na głębokości około 25-35 cm. Słabo zaznaczały się zarysy prostokątnych jam grobowych usytuowane na osi W-E. Szkielety ułożone były na wznak, ręce wyprostowane wzdłuż tułowia, głowa skierowana ku zachodowi. W grobie nr 11 wystąpiły dwa srebrne kabłączki skroniowe oraz nożyk żelazny; w grobie nr 12 owalny wisior z kryształu górskiego. Groby stanowią część rzędu z "cmentarzyska staromadziarskiego" z X wieku. Nie uzyskano nowych elementów datujących, uchwycono zachodnie obrzeże cmentarzyska.

W części zachodniej natrafiono natomiast na obiekty z osady w postaci kolistych jam z zawartością materiału archeologicznego. Na omówienie zasługuje obiekt 23 składający się z kolistej jamy oraz czworokątnej ziemianki o dnie nieckowatym. Ziemianka posiadała kamienne palenisko. W obiekcie wystąpiły kości zwierzęce, polepa, węgle drzewne oraz spora ilość ceramiki kuchennej w formie garnkowatej, mocno profilowane miseczki, czarki oraz fragmenty ceramiki siwej jak misy oraz ułamek dzbana, który przypuszczalnie należy wiązać z kulturą czarniachowską. Natrafiono również na szpilę z brązu, fragment glinianego przęslika, kościane szydło i wisior, a także fragment rogu i płytki rogowej ze śladami cięcia.

Obiekt można wstępnie datować na wczesną fazę okresu późnorzymskiego.